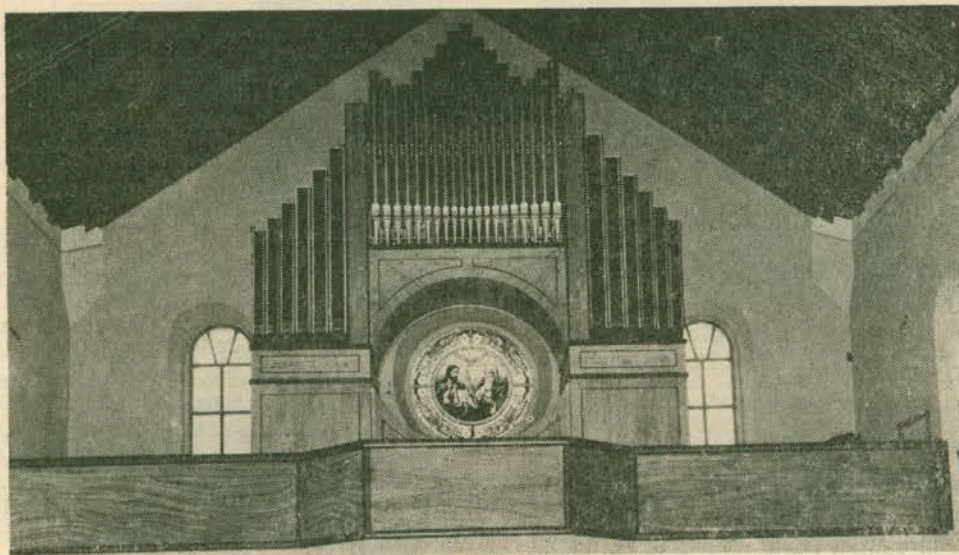

KAD SI SOPILE I ORGULJE PRUŽE RUKE — KOLAUDACIJA ORGULJA U PUNTU —

U nedjelju, 13. svibnja 1984. župska zajednica u Puntu na otoku Krku slavila je rijetku svečanost: blagoslov i kolaudaciju orgulja u župnoj crkvi Sv. Trojice.

Osam godina šutjele su u ovoj crkvi stare, umorne orgulje koje je davne 1912. g. sagradio ljubljanski majstor Janez Milavec. No Puntari se nisu pomirili s tom činjenicom; zahvaljujući velikodušnim darovateljima: od onih koji su uzeli na sebe glavninu troškova do onih koji nisu sudjelovali sa tako velikim darom ali mnogi sigurno sa jednako tako velikim srcem, Punat opet ima svoje orgulje. Uredio ih je i proširio majstor Antun Jenko iz Ljubljane i tako je crkva Sv. Trojice dobila sasvim savremeno opremljen instrument sa 18 zvučnih registara.

Orgulje u Puntu

Krčki biskup dr. Karmelo Zazinović nalazio se u to vrijeme na svom pastirskom pohodu po otocima Cresu i Lošinju, pa je orgulje blagoslovio i predvodio svečanu koncelebriranu misu njegov zamjenik, gen. vikar dr. Antun Tamarut. Od osam živućih svećenika i redovnika rodom iz Punta na svečanost su uspjela doći četvorica dok su se ostali, kao i četiri časne sestre Puntarke, pridružili svojoj rodnoj župi srdačnim čestitkama.

Orgulje je kolaudirao mo Anđelko Klobučar iz Zagreba, a prof. o. Izak Špralja (također iz Zagreba) približio je prisutnima svojom popratnom riječju za vrijeme kolaudacionog koncerta nakon mise, i sam instrument i skladbe koje je mo Klobučar izvodio.

S ponosom je puntarska župska zajednica doživjela ovaj događaj. Događaj kakav se, moglo bi se reći, tek slučajno u ovoj crkvi i mjestu zbilo dva puta u ovom, jednom, stoljeću. Događaj kojim je obogaćena liturgija ove crkvene zajednice, ali i kultura ovoga kraja.

A kultura ovoga kraja i osobito njezina prošlost po mnogočemu je svojevrsna, pa i po svojoj glazbenoj tradiciji. I tek nakon svečanosti kolaudacije osjetili smo koliko bismo i u ovom trenutku bili izgubili, kakav bi vrijedan dio naše duboke intime bio ostao zanemaren, da se po nekom spontanom nadahnuću nismo stjeli da našu »kraljicu instrumenata«, još prije nego mi svojim glasom, moramo pozdraviti našim sopilama. Zadrhtalo je, moralo je zadrhtati preko tisuću svirala

u orguljama, kada su im svojim reskim i razigranim tonovima zaželjele dobrodošlicu puntarske sopile. Zadrhtalo je u tom trenutku i isto toliko srđaca u prepunoj crkvi, i očito se upravo tamo, u srcima, rukovalo i grlilo nešto što je u glazbenom smislu mnogom našem suvremeniku možda uopće teško spojivo. Svirale, što su poput svojevrsnog vijenca uokvirile vitraj Sv. Trojice na pročelju crkve nisu mogle prosuziti poput razdragane zajednice vjernika. One su svojim ripienom odgovarale sopilama kraljevski, kako samo one znaju. A prisutni je sudionik tada mogao pomisliti jedino da je »kraljica« ponosna na takve predšasnike i prati- oce s kojima neće trebati živjeti u antagonizmu, nego im možda pomoći da se bar nekad izvuku iz muzealnih vitrina i sidu sa »folklornih« podija tamo gdje im je pravo mjesto: među narod. (Ako ne drugda — jer orgulje ne mogu izaći iz crkve — a ono bar kada taj narod slavi Boga). Piscu ovih redaka postalo je naime

očigledno — a vjerojatno i mnogim drugima — da orgulje čak ni pod majstorskim prstima virtuozna kao što je A. Klobučar nisu mogle izreći ono što su izrekle u par navrata sopile, a ni obratno nije bilo moguće; a oboje je bilo potrebno izreći jer je oboje bilo tu, u srcima... Upravo onako kako je to pjesničkim jezikom izrazila s. M. Jozefina Cvetić u pjesmi za ovu prigodu:

...
*To pijev je neba, plavih visina,
 drhtaji duše i zov daljina...
 To palme naše i rijeke bola,
 sunčane staze i pjesme mola,
 Angelus Majci, valovi tuge,
 sutoni naši i ceste duge,
 olujni vjetar, šumovi mora,
 to čežnje bijelih vrletnih gora,
 rascvala mladost, jeseni sive,
 more i školjke, usnule njive,
 to borbe naše i hod tišina,
 beskrajne nade ljudskih dubina...*

(recitala Merica Mrakovčić, 18)

Pisac ovih redaka nije novinar i ne može prosuditi koliko se ovdje držao novinarskih kriterija u pisanju. On je međutim želio prenijeti crkvenoj javnosti našega kraja dvije stvari: značajnu informaciju o kolaudaciji jednih orgulja na Kvarneru i činjenicu da je

puntarski puk u ovoj prilici uspio donijeti zajedno na oltar kao svoj prikazni dar: sopile i orgulje, svoju prošlost i sadašnjost.

Narodna nošnja bila je stjecajem okolnosti na svečanosti skromnije zastupljena. No, rekoše žene (koje valjda na vizualne stimulacije življe reagiraju nego muškarci) da se i kroz suze moglo vidjeti da im je tu mjesto.

Iz te i takve ukorijenjenosti duhovno se oko sponzora okreće budućnosti, obzorju koje je obilježeno nadom. S molitvom:

.....
*Dopusti Tvoje slaviti Ime
 Svesilni Bože, narodu svome,
 pjevati pjesmu vječnu i novu,
 pjevati Tebi u Domu Tvome!*

Niko RADIĆ

VAŽNO UPOZORENJE!

Pretplata na partituru (orguljsku pratnju) HLP PJEVAJTE GOSPODU PJESMU NOVU traje samo do 31. I. 1985. Cijena u pretplati 9.000,00 Nd. Kasnije znatno skuplja.

Izdavači: HKD sv. Ćirila i Metoda Zagreb
 i Institut za crkvenu glazbu KBF

PREGLED RADA COLLEGIUMA PRO MUSICA SACRA U AK. GOD. 1983/84.

Ovu akademsku godinu Collegium je počeo audicijom na koju se javilo mnogo novih, uglavnom mladih pjevača.

U božićno vrijeme Collegium je izveo nekoliko božićnih koncerata, kao npr. već tradicionalni ponoćni koncert u kapeli ss. Naše Gospe u Primorskoj ulici, koncert u kapeli ranjenog Isusa, koncert za bolesnike u kapeli Klinike na Rebru i isto tako već tradicionalni koncert na Bogojavljenje u bazilici Srca Isusova u Palmotićevoj ulici. Sudjelovali su zbor i solisti, a izvedene su obrade narodnih božićnih pjesama za zbor i blok-flaute. U božićno vrijeme Collegium slavi svoju godišnjicu (ove godine jedanaestu) a uzoriti gospodin kardinal Kuharić dolazi nam blagosloviti studio. Tom prilikom bilo je i svečano primanje novih članova. Bilo je to jedno intimno i drago veče s našim natpastirom na kojem se, po običaju, okupljaju i novi i neki stari kolegijevci.

Odmah po Božiću počelo se uvježbavanjem pjesama euharistijskog sadržaja koje će biti snimljene na kazetu. Prva u kompletu od tri kazete pod nazivom »Bistrica '84« Maranatha služi kao priprava i prilog NEK-u a sadrži pjesme s temom Euharistije od koralu i pučkih pjesama do obrada i komponiranih djela Ivana Lukačića i Albe Vidakovića. Pjesme su u vrlo modernim i uspješnim aranžmanima, s recitiranim dijelovima. Solisti su: Josip Lešaja, bas, Marijan Jurišić, bas, Zelimir Puškarić, tenor, s. Cecilija Pleša, mezzosopran, recitator Sead Muhamedagić. Snimljene su u dvorani »Lisinski«, muzički urednik je Stanko Mlinar, snimatelj Miljenko Dörr, producent Željko Brkanović. Sudjeluju i ženski i mješoviti zbor Collegiuma pro musica sacra, Zbor zagrebačkih redovnica i muški ansambl

»Goranovci«. Na drugoj i trećoj kazeti su neke arhivske snimke Collegiumove (Magdalenic: *Romarska*) i pjesme Marije Radić od kojih neke izvode članovi i solisti Collegiuma. U tom velikom pothvatu snimljene su u prvoj kazeti 23 pjesme, sudjelovalo je oko 100 pjevača i utrošeno oko 200 sati rada. Kazeta je izašla u izdanju KS i NEK-a.

Još za vrijeme rada na kazeti, Collegium je dobio poziv da sudjeluje na proslavi sv. Jurja u Gatima, Poljica s praizvedbom *Poljičke pučke mise* u čast sv. Bogdana Leopolda Mandića. Misu je za zbor i orgulje skladao mo Boris Papandopulo, nadahnut poljičkim pučkim pjevanjem. Za nepunih mjesec dana zbor je uvježbao sve dijelove mise osim stavka Vjerujem koji je također skladan i za kojeg su organizatori željeli da se izvede. Na sam Uskrs na misi u zagrebačkoj katedrali izvedena je Slava iz Poljičke mise, doduše u vrlo otežanim uvjetima i sa smanjenim brojem pjevača. U toku vježbanja Boris Papandopulo bio je u stalnom kontaktu sa zborovodnom i zborom i pomagao je svojim savjetima pri radu. Praizvedba je bila 29. 4. 1984. u Gracu, u župi Gata, na povijesnom mjestu gdje su se Poljičani sastajali po tradiciji na blagdan sv. Jurja da biraju svog kneza, a danas se sastaju da se vide i nađu s onima koji žive širom svijeta. Misa je skladata u čast sv. Leopolda Bogdana Mandića čiji preci su iz Poljica doselili u Herceg-Novi. Praizvedbom (u prva dva stavka) je dirigirao maestro Papandopulo. Pcnovljena izvedba mise bila je istog dana u Crkvi Gospe od Pošana u Splitu. Poslije mise Collegium je izveo koncert na kojem su nastupili zbor i solisti: Miroslav Belamarić, Zelimir Puškarić, s. Cecilija Pleša, te Ljerka Očić-Turkuljin, orgulje, koja je također sudjelovala i u izvođenju mise. Na programu su bila djela Bacha, Walthera, Jelića, Lukačića i Händela.

Poljičku misu izveo je Collegium još jednom u crkvi Majke Božje u Zagrebu, 20. 5. 1984.

Put u Split i izvođenje Poljičke mise Collegium će pamtili kao nezaboravan događaj i što se tiče gostoprimitva i srdačnosti domaćina i što se tiče prekrasnog ambijenta u kojem je misa izvedena i što se tiče izvanrednog raspoloženja za vrijeme cijelog putovanja.

Neposredno prije puta u Split Collegium je 26. 4. nastupio na koncertu u čast Albe Vidakovića u bazilici Srca Isusova u Palmotićevoj ulici u Zagrebu. Na programu su u prvom dijelu bile skladbe Jelića i Lukačića a u drugom Vidakovićeve. Uz Collegium nastupio je Zbor zagrebačkih redovnica i Zbor Instituta za crkvenu glazbu.

Poslije ovih nastupa Collegium se posvetio izvođenju Riječi i glazbe (glazbeno-duhovna razmatranja) na temu Euharistije, kako je bilo najavljeno u Glasu Koncila. Pozivi su došli iz Gornje Stubice, Drežnik-Grada i Slunja. Izvedene su uglavnom skladbe s kazete. U oba nastupa 17. 6. i 1. 7. Collegium je bio izvanredno toplo primljen a na nastupima je vladala neobično srdačna i prisna atmosfera.

Ove godine Collegium bilježi i jedan tužni događaj. Željko Petrač, suosnivač i član Collegiuma, napustio nas je i zamijenio ovozemaljske harmonije nebeskima. Dragom kolegi pjevali su na sprovodu i sprovodnoj misi i mnogi bivši kolegijevci.

Sezonu i akademsku godinu Collegium će završiti sudjelovanjem na svim svečanostima NEK-a od svečane Večernje do nastupa na Mariji Bistrici.

Mala kolegijeva zajednica živjela je intenzivno u društvenom i duhovnom pogledu. Sastajala se na razne proslave, put u Split iskoristila je i za proširenje kulturnog horizonta posjetom Meštroviciću mauzoleju i otočiću Visovcu. Redovito se i ozbiljno organizirala zajednička molitva i priprava za Božić, Uskrs i NEK.

Ljerka JOVANOVIĆ